

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: V. T.
bytem v X

proti
žalované: **Fakultní nemocnice Královské Vinohrady**
sídlem Šrobárova 1150/50, 100 34 Praha 10
zastoupena advokátem JUDr. Jaromírem Bláhou
sídlem Prvního pluku 206/7, 186 00 Praha 8

o žalobě proti nezákonnému zásahu žalované

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, který mu bude vyplacen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Městského soudu v Praze.
- IV. Soud vyzývá žalobce, aby ve lhůtě 3 dnů od doručení tohoto usnesení sdělil číslo bankovního účtu, na který má být vrácen zaplacený soudní poplatek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Jádrem věci je přípustnost zásahové žaloby proti poskytnutí nepravdivé informace dle § 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (**zákon č. 106/1999 Sb.**), konkrétněji, zda je i za takové situace třeba trvat na vyčerpání opravných prostředků ve smyslu § 85 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (**s. ř. s.**).
2. Žadostí ze dne 20. 2. 2023 žalobce požádal žalovanou (také **povinný subjekt**) o poskytnutí souhrnných číselných údajů o počtech případů použití omezovacích prostředků za II. pololetí kalendářního roku 2017, a to pro každý omezovací prostředek zvlášť dle centrální evidence použití omezovacích prostředků (**evidence**) vedené dle § 39 odst. 4 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (**zákon o zdravotních službách**). Žalovaná odpověděla žalobci přípisem ze dne 14. 3. 2023, v němž mu sdělila, že v roce 2017 nevedla zvláštní statistiku výše uvedeného, a proto nemůže poskytnout požadované údaje.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

3. Jelikož žalovaná nesplnila povinnost vést evidenci a neposkytla mu ani údaje z této evidence, žalobce podal stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce následně na základě komunikace s žalovanou netrval na předložení stížnosti nadřízenému orgánu za podmínky, že žalovaná zcela vyhoví jeho žádosti. Žalovaná poté odmítla žalobci poskytnout jím žádané informace (rozhodnutí ze dne 28. 4. 2023). V rozhodnutí mj. uvedla, že žádanými informacemi nedisponuje a případné nové vytvoření těchto informací by vedlo k excesu z mezí zákona č. 106/1999 Sb. Připustila, že evidenci dle § 39 odst. 4 zákona o zdravotních službách měla vést, avšak nevedla ji. Tuto evidenci začala vést až od roku 2018. Domnívala se, že okolnosti tohoto případu jsou natolik specifické, že nelze po ní požadovat, aby informaci, kterou měla disponovat, nyní vytvořila. Zdrojové informace by sice mohla zjistit ze zdravotnické dokumentace, avšak k tomu by musela prohlédnout převážně listinnou dokumentaci u všech pacientů za dané období, konkrétně u 35 634 hospitalizovaných pacientů a 907 732 ambulantních ošetření. To by pro ni znamenalo bezprecedentní logistickou operaci. Právo žadatele na poskytnutí informace bylo dle ní ve „flagrantním“ nepoměru k úsilí, které by žalovaná měla vynaložit k vytvoření informace (statistického údaje).
 4. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Úřad pro ochranu osobních údajů (úřad) rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2023 zrušil a přikázal žalované, aby žádané informace poskytla (rozhodnutí ze dne 5. 6. 2023). V návaznosti na to žalovaná dne 12. 6. 2023 doručila žalobci přípis, v němž jako počet případů použití omezovacích prostředků ke každému druhu omezovacího prostředku za rozhodné období uvedla hodnotu „0“.
 5. Žalobce se takovému vyřízení jeho žádosti brání zásahovou žalobou ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. Uvedl, že žalovaná měla šetřit jeho právo na informace, postupovat v souladu se zásadou, že veřejná správa je službou veřejnosti a zásadou vstřícnosti, nikoli zneužít své vrchnostenské postavení k poskytnutí vědomě nepravdivé informace, resp. k obejití povinností jí uložených zákonem. Nedostatek vedení sporné evidence v minulosti není ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. důvodem k tomu, aby ji žalovaná v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (NSS) neměla opakovaně vytvořit. Žalobce nezpochybňuje, že žalovaná v evidenci, kterou za sporné období nevedla, vykazovala nulové hodnoty, které mu přípisem ze dne 12. 6. 2023 zaslala. Toto vyřízení jeho žádosti ovšem odporuje smyslu a účelu ústavně garantovaného práva na informace. Žalobce dovedl, že zákon č. 106/1999 Sb. nepočítá s opravným prostředkem proti poskytnutí nepravdivé informace. Přitom odkázal na rozsudky NSS ze dne 15. 9. 2021, č. j. 4 As 253/2021-20, bod 15, a ze dne 11. 5. 2023, č. j. 2 As 238/2022-37, bod 15, z nichž dovedl, že proti poskytnutí nepravdivé informace se musí bránit zásahovou žalobou. V závěru žaloby formuloval žalobce následující petity:
 - I. Určuje se, že zásah, který spočíval v uvedení nepravdivých informací v odpovědi na žádost o poskytnutí informací ze dne 20. února 2023, byl nezákonný.
 - II. Žalované se zakazuje pokračovat v porušování Žalobcova práva na informace.
 - III. Žalované se přikazuje vypořádat Žalobcovu žádost o poskytnutí informací ze dne 20. února 2023 reflektujíc smysl a účel zákona o svobodném přístupu k informacím tak, aby její odpověď reflektovala skutečnou četnost případů použití omezovacích prostředků na pacientech za období II. pololetí kalendářního roku 2017, do 15 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.
 6. Žalovaná ve vyjádření ze dne 25. 8. 2023 nesouhlasila s podanou žalobou. Žalovaná ve skutkové rovině nemá výhrady k popisu situace, který žalobce uvedl v žalobě. Z právního hlediska se však s ním neztotožnila. Pokud žalobce od žalované neobdržel relevantní
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

informaci, na kterou se žádostí ptal, a usoudil, že mu žalovaná přípisem ze dne 12. 6. 2023 poskytla irelevantní informaci míjející se jeho žádosti, měl před podáním zásahové žaloby proti takovému vyřízení žádosti podat stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Dle žalované tedy žalobce nevyužil právní prostředky ochrany a jeho žaloba je dle § 85 s. ř. s. nepřipustná. Pokud by ji soud shledal přípustnou, žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou. Žalovaná má za to, že přípisem ze dne 12. 6. 2023 poskytla pravdivou, úplnou a přesnou informaci, jelikož – pokud za sporné období neznamenovala údaje do evidence – tak je objektivně pravdivé to, že v tomto období vykazala nulové použití omezovacích prostředků. Žalovaná zdůraznila, že žalobce se jí ptal na stav zápisu v centrální evidenci, nikoli na to, jaký by měl být správný stav tohoto zápisu. Neptal se ani na to, kolikrát žalovaná fakticky omezovací prostředky použila. Žalovaná následně potvrdila, že skutečný počet použití omezovacích prostředků v rozhodném období nebyl pravděpodobně nulový, avšak na to se žalobce neptal. Závěrem žalovaná uvedla, že nepochybně, že v rozporu s jí uloženou povinností nevedla evidenci, avšak toto její pochybení nelze zpětně napravovat prostřednictvím zákona č. 106/1999 Sb.

7. Žalobce v replice ze dne 27. 9. 2023 zejména uvedl, že proti informaci, o níž se domníval, že je nepravdivá, se nemohl bránit stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Nadto úřad není oprávněn hodnotit pravdivost poskytnuté informace. Proti nesmyslné či zjevně nepravdivé informaci dle něj neexistuje jiný právní prostředek ochrany než zásahová žaloba.
8. Žalovaná pak v triplice ze dne 9. 10. 2023 odkázala na argumenty jejího předcházejícího vyjádření.

II. Právní hodnocení

9. Soud předně zjišťoval, zda jsou splněny procesní předpoklady věcného projednání žaloby. Předesílá, že právní situací, jak je ta, kterou žalobce nastínil v žalobě, se správní soudy dosud nezabývaly.
10. S ohledem na formulaci žalobních petitů soud předesílá, že žalobce se brání proti trvajícimu zásahu žalované tzv. negatorní žalobou. Jakkoli v petitu I uvedl, že zásah žalované *byl* nezákonný, ze všech okolností popsanych v žalobě, jakožto i z petitů II a III je nepochybné, že žalobce nepovažuje zásah žalované za ukončený. Brání se proti přetrvávajícímu neposkytnutí pravdivé informace z evidence použití omezovacích prostředků. S ohledem na jednoznačnost žaloby, soud nepovažoval za nezbytné vyzývat žalobce k odstranění tohoto dílčího nesouladu mezi žalobními tvrzeními a petitem I.
11. Žaloba ovšem není přípustná.
12. Úvodem soud připomíná, že podle § 82 odst. 1 s. ř. s. platí, že každý, kdo *tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
13. Dále nelze opomenout, že dle § 39 odst. 4 zákona o zdravotních službách, ve znění od 31. 5. 2017, je poskytovatel zdravotních služeb *povinen vést centrální evidenci použití omezovacích prostředků, která obsahuje souhrnné údaje o počtech případů použití omezovacích prostředků za kalendářní rok, a to pro každý omezovací prostředek zvlášť.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

14. Žalobce má za to, že jeho žaloba proti poskytnutí nepravdivé informace je bez dalšího přípustná. Poukázal na rozsudek 4 As 253/2021, bod 15, v němž NSS dovodil, že pokud „by byla zcela *apriori* vyloučena jakákoli soudní obrana proti vyřízení žádosti o informaci poskytnutím informace, byť zcela nesmyslné či zjevně nepravdivé, mohlo by to znamenat otevření cesty pro povinné subjekty, jak obcházet ústavně zaručenou povinnost poskytovat informace o své činnosti bez jakékoli možnosti soudní ochrany práva občanů takové informace požadovat“. Proto vyslovil, že zásahovou žalobu, již se žalobce domáhá ochrany před nepravdivou informací, nelze považovat za zjevně bezúspěšnou. Dle něj se nejednalo o jasnou otázku.
15. Na tento závěr navázal NSS v rozsudku 2 As 238/2022, v bodech 15 až 18, v nichž nad rámec nezbytně nutného dovodil, že orgány veřejné správy by měly poskytovat pravdivé a správné informace. „*Úvaha, že by absence výslovné úpravy v zákoně o svobodném přístupu k informacím nebo ve správním řádu (upravující povinnost poskytovat pravdivé informace) vedla ke zkrácení stěžovatelových práv, ale není namístě, neboť pro tyto situace se nabízí možnost ochrany v řízení o zásahové žalobě*“. Přípustnou je dle něj jen taková zásahová žaloba proti poskytnutí nepravdivých informací, ve které žalobce uvede myslitelné tvrzení svědčící o tom, že mu žalovaný poskytl nepravdivou informaci a nabídne relevantní argumentaci, proč by tomu tak mělo být. Konstatoval, že pokud by žalobce taková tvrzení vznesl, soud by ho byl povinen poučit o tom, že k obraně proti nepravdivé informaci slouží zásahová žaloba, a poskytnout mu prostor k případné úpravě žalobního tvrzení a návrhu.
16. V nynější věci se soud těmito závěry bezvýhradně řídil, byť je NSS vyslovil v prvním případě v řízení o kasační stížnosti, která směřovala proti procesnímu usnesení soudu o neosvobození žalobce od soudních poplatků, a v druhé kauze je NSS konstatoval jeho jako *obiter dictum*. Tyto závěry bez dalšího převzal i Městský soud v Praze v situaci, kdy vysvětloval, proč žalobu projednal jako žalobu na ochranu před nečinností dle § 79 s. ř. s. (rozsudek ze dne 12. 6. 2023, č. j. 18 A 68/2022-97, body 111 a 112). Na základě výše uvedeného soud vycházel z toho, že žalobce měl skutečně podat zásahovou žalobu, a tedy nikoli žalobu proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. či žalobu na ochranu proti nečinnosti dle § 79 s. ř. s.
17. Jakkoli si soud uvědomuje závažnost nezákonnosti, kterou v žalobě popsal žalobce, soud nemohl bez dalšího v této věci projednat zásahovou žalobu. Dle § 85 s. ř. s. je žaloba *nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky*. Žalobce nesplnil podmínku subsidiarity soudní ochrany, která se důsledně uplatňuje u negatorní zásahové žaloby (§ 85 s. ř. s.). Před podáním žaloby se měl v této věci podruhé obrátit na nadřízený správní orgán (Úřad pro ochranu osobních údajů), který by přezkoumal „pravdivost“ poskytnuté informace (viz dále).
18. V tomto ohledu soud poukazuje, že společným pojítkem všech tří shora cit. rozsudků je to, že tehdejší žalobci se proti poskytnutí nepravdivé či vyfabulované informace bránili buďto odvoláním dle § 16 nebo stížností dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. U rozsudku 4 As 253/2021 je podání opravného prostředku patrné z následného usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2023, č. j. 25 A 120/2021-59, bod 1, jakož i z toho, že žalobce podával žalobu, jak proti povinnému subjektu, tak proti jeho nadřízenému orgánu. Soudy v těchto třech věcech dovodili potřebu připustit zásahovou žalobu, jen a právě za těchto okolností, jelikož „pravdivost“ poskytnuté informace nejdřív přezkoumal nadřízený správní orgán (obdobně srov. také rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2019, č. j. 3 A 109/2015-66; ze dne 29. 4. 2019, č. j. 9 A 121/2016-50; ze dne 9. 9. 2019, č. j. 8 A 16/2019-37; či ze dne 29. 1. 2021, č. j. 9 A 190/2018-55). Prvním článkem přezkumu pravdivosti tedy nebyl Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

správní soud. Na to ostatně narážel i NSS v rozsudku 4 As 253/2021, jelikož k jeho „přelomovému“ závěru dodal, že je třeba *„zvážit i to, že správní soudy by neměly být zavalovány množstvím žalob domáhajících se přezkoumání pravdivosti informací poskytnutých povinnými subjekty“*.

19. Soud při posuzování žaloby nepominul ani usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, č. 3847/2019 Sb. NSS, v němž rozšířený senát NSS řešil jinou otázku, avšak přitom vyslovil závěry, jimiž je hodné se inspirovat i v této věci:

[32] Základní práva, včetně práva na informace, jsou pod ochranou soudní moci; podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod se každý může stanoveným způsobem domáhat svého práva u soudu. Každý, kdo vznese hájitelné tvrzení, že jeho právo bylo porušeno, musí mít účinné prostředky nápravy (srov. nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14). Měli být ochrana práv, ať již základních či veřejných subjektivních, úplná, musí právní řád poskytovat účinné právní prostředky nápravy pro případ, že dojde k zásahu do těchto práv. Především musí existovat účinný a přístupný postup, jímž se dotčená osoba může domoci svých práv.

[33] Ve správním právu je zpravidla řízení před správními orgány těžištěm pro vzájemný dialog a vyřešení vzájemného vztahu jednotlivce a veřejné správy (státu). Úloha správního soudu je primárně přezkumná [...]. S tímto přímo souvisí i zásada subsidiarity (správního soudnictví vůči veřejné správě).

[34] Soudní ochrana je tedy subsidiární tam, kde veřejná správa disponuje účinnými prostředky k ochraně práv osob, které tvrdí, že konáním (nečinností) veřejné správy bylo zasaženo do jejich veřejných subjektivních práv. To má svůj smysl. Veřejná správa může rozhodnout meritorně, zásah do práv může odstranit dříve než jakýkoliv soudní přezkum. Jde tedy o zákonnou konstrukci, která má zajišťovat, aby se nezákonnosti řešily předně v místě a čase, kde nastanou, orgány k tomu kompetentními (tak zvané „v první linii“), které na základě argumentů uplatněných v zákonem poskytnutých prostředcích samy seznají předešlou nezákonnost a použijí vlastní procesní nástroje k nápravě. Nejen to. Subsidiarita je i vyjádřením dělby moci, vzájemných brzd a protivah. Žádná z mocí nemůže dominovat, aniž by existoval prostředek k eliminaci její nepřipustné expanze (brzda) či účinné ochrany (protiváha), jehož použití se může domáhat zákonným způsobem ten, kdo tvrdí, že bylo zasaženo (různými formami a způsoby) do jeho veřejných subjektivních práv. Soudní ochrana v tomto smyslu nastupuje tehdy a tam, kde tyto prostředky ve veřejné správě k dispozici nejsou, nebo sice jsou, ale jejich použitím nedošlo ke zjednání nápravy, případně i tam, kde takové prostředky nejsou dostatečně efektivní a soudní ochranu odsouvají v čase tak, že ji vlastně činí toliko formální.

[35] Aby prostředky ochrany práva na informace zajistily ochranu dostatečně efektivně, měly by si jít vzájemně vstříci s prostředky soudní ochrany. Jednotlivci navíc musí být vždy zřejmé, které prostředky ochrany před správním orgánem musí vyčerpat (zda vůbec), a neuspěje-li s nimi, kterou ze žalob či návrhů dle s. ř. s. posléze podat. V opačném případě ochrana jednotlivce selhává.

20. Tyto obecně platné závěry je nutné vztáhnout i na nynější případ. Žalobce v bodě 45 žaloby považoval za nesporné, že žalovaná – která nevedla evidenci použití omezovacích prostředků – v této evidenci u všech druhů omezovacích prostředků uvedla hodnotu „0“. Tím dle žalobce vypořádala jeho žádost způsobem, který předpokládá zákon č. 106/1999 Sb. (bod 46 žaloby). Nevedením evidence a poskytnutím nulových údajů z „nevedené“ evidence žalovaná dle žalobce postupovala v rozporu s účelem práva na svobodný přístup k informacím. Z výše uvedeného je patrné, že žalobce si byl vědom nejen toho, že poskytnuté informace nemají obraz v realitě používání omezovacích prostředků, ale také toho, že žalovaná mu odpověděla způsobem, který – dle jeho názoru – nereagoval na jádro či smysl jeho žádosti. Za této situace mělo být žalobci jasné, že mu žalovaná neposkytla informace, které mínil svou žádostí získat. Stejně tak si byl žalobce vědom toho, že žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

jeho dotaz vyložila striktně jazykově a že její odpověď tedy není nutně nesprávná či nepravdivá. Lapidárně řečeno, žalobci poskytla jinou *fiktivní* informaci, jinou než je ta, o kterou usiloval (srov. důvodovou zprávu k vládnímu návrhu novely zákona o svobodném přístupu k informacím, tisk č. 991, Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, IV. volební období 2002 - 2006, Zvláštní část, str. 33, digitální repozitář, www.psp.cz). Poskytla mu totiž jiné údaje, a to údaje o nulových hodnotách v evidenci, které formálně vzato byly pravdivé. Pokud žalovaná evidenci ve sporném období nevedla, což sama potvrdila, v reakci na žádost žalobce vykazala počty použití omezovacích prostředků buďto jako nulové, nebo jako neexistující.

21. Jakkoli rozšířený senát v usnesení 5 As 18/2017 vyslovil, že institut stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 106/1999 Sb. slouží k ochraně před nečinností povinného subjektu při poskytování informací, soud v posuzované věci dodává, že tyto stížnosti stejně tak slouží k ochraně před tzv. nečinnostními zásahy. Pokud v tomto případě jde dle tvrzení žalobce o poskytnutí nepravdivé informace (shora bod 5 *in fine*), která je nepravdivou kvůli tomu, že mu žalovaná neposkytla přesně ty informace, kterých se dožadoval, soud má s přihlédnutím k rozsudkům 4 As 253/2021 a 2 As 238/2022 za to, že jde o hybridní žalobu proti zásahu spočívajícímu v nečinnosti žalované. Soud shledal, že jen a pouze touto cestou dosáhne řešení souladného s rozsudky 4 As 253/2021 a 2 As 238/2022, na jedné straně, a respektující zásadu subsidiarity, na straně druhé. Mezi stranami totiž není sporu o tom, že žalovanou poskytnuté nulové hodnoty evidence odpovídají této evidenci, ale z hlediska aplikační reality jsou fiktivní. Poskytnutím těchto fiktivních či slovy žalobce „nepravdivých“ informací, žalovaná nevyčerpala předmět či jádro jeho žádosti. Proto bylo na žalobci, aby proti poskytnutí nulových údajů v přípisu ze dne 12. 6. 2023 podal stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b), jelikož mu žalovaná neposkytla přesně to, o co ji žádal. Za přiměřeného užití závěrů usnesení 5 As 18/2017, bod 57, soud konstatuje, že před podáním zásahové žaloby, měl žalobce bezvýsledně vyčerpat jiný prostředek ochrany, a to stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 109/1999 Sb. Ve smyslu shora cit. bodu 35 téhož usnesení muselo být žalobci – s ohledem na jeho precizní žalobní tvrzení – zřejmé, že před podáním zásahové žaloby se měl postupu žalované bránit stížností.
22. Ve shodě se shora cit. závěry usnesení 5 As 18/2017 soud míní, že stížnost dle § 16a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. v tomto specifickém případě je účinným právním prostředkem nápravy proti zásahu do práva žalobce na svobodný přístup k pravdivým informacím. Stížnost nelze obejít a rovnou podat zásahovou žalobu. Správní soudy nemají a nemohou v první linii řešit pravdivost informací poskytovaných povinnými subjekty, pokud se efektivní prostředek k nápravě tvrzené nepravdivosti nabízí uvnitř systému orgánů veřejné správy. Právě tyto orgány mohou nejrychleji reagovat na nejrůznější tvrzení žalobců, k tomu ostatně disponují i aparátem odborníků a specialistů. Soudy mají a mohou výsledky činnosti orgánů veřejné správy kontrolovat. Nemají však, pokud to není nezbytně nutné, nekontrolovaně expandovat svou rozhodovací činnost do nových oblastí, a tím nahrazovat či konkurovat kontrolní systémům uvnitř veřejné správy. Tím by soudy nepřipustně překračovaly meze jejich úkolů založených na současném pojetí dělby státní moci. Vzhledem k tvrzením žalobce soud uvádí, že neshledal, že by v koncepci zákona č. 106/1999 Sb. scházel opravný prostředek proti poskytnutí nepravdivé informace. To, zda má žalobce využít stížnost, nebo odvolání bude záležet na konkrétním tvrzení žalobce a specifikách případu. Každopádně, jak ukazuje i tento případ, zákon obsahuje ucelenou úpravu prostředků ochrany žadatele o informace. Neobsahuje mezery, které by bylo nutné vyplňovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

23. Dlužno zdůraznit, že soud žalobci neodpírá jeho právo na obdržení pravdivých informací, přestože žalobci již marně uběhla lhůta k podání stížnosti dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. Pokud žalobce trvá na poskytnutí stejných informací, bude muset podat novou žádost o informace, na kterou by žalovaná – v souladu s výše uvedenými východisky – měla reagovat sdělením pravdivých údajů. Pokud tomu tak nebude, žalobce se může bránit proti sdělení nepravdivých informací stížností dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. Pokud Úřad pro ochranu osobních údajů zjistí, že žalovaná poskytla nepravdivé informace, této stížnosti vyhoví. Pokud v dalším řízení žalovaná v pozici povinného subjektu přesto neposkytne pravdivou informaci, žalobce může podat zásahovou žalobu přímo proti žalované (přiměřeně srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, č. 3834/2019 Sb. NSS). Tak bude naplněn účel zákona č. 106/1999 Sb. spočívající v pokud možno bezformálním, rychlém a efektivním přístupu k informacím, který bude prostý procesního „ping-pongu“ mezi povinným subjektem a žalovanou (viz zejména body 29 až 36 cit. usnesení).
24. Soud pro úplnost dodává, že od nynější situace (poskytnutí nepravdivé informace žadateli) je třeba důsledně odlišovat jinou situaci, a to zásah povinného subjektu spočívající v poskytnutí (ne)pravdivé informace o žalobci, který se právě prostřednictvím zásahové žaloby domáhá ochrany jeho práva na informační sebeurčení (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, č. 3155/2015 Sb. NSS, bod 109; rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, č. 3864/2019 Sb. NSS nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 11. 2023, č. j. 25 A 69/2021-108). U těchto žalob nelze využít stejných prostředků ochrany dle zákona č. 106/1999 Sb., jaké mají před podáním žaloby vyčerpat žadatelé o informace.

III. Závěr a náklady řízení

25. Jak uvedeno shora, již z žalobních tvrzení je zjevné a nepochybné, že žalobce považoval informace z evidence, které mu poskytla žalovaná, za nepravdivé. K obraně zvolil správný žalobní typ. Jelikož si však sám byl vědom, že poskytnutá informace odpovídá skutečnosti, že žalovaná evidenci nevedla, a tedy pouze neodpověděla na to, co žádostí mínil žalobce, měl před podáním zásahové žaloby podat proti přípisu ze dne 12. 6. 2023 stížnost dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Zásahovou žalobu proti žalované mohl podat až poté, co by rozhodnutí úřadu o stížnosti nesjednalo nápravu v postoji žalované k jeho žádosti o poskytnutí informací. Soud tedy žalobu odmítl pro nepřipustnost [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s.].
26. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta (§ 60 odst. 3 s. ř. s.; výrok II).
27. O vrácení soudního poplatku rozhodl soud podle § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (**zákon o soudních poplatcích**), dle něhož soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Soud tedy dle výroku III vrátí žalobci soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích bude poplatek žalobci vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Zároveň s tím soud vyzval žalobce pro urychlení ke sdělení čísla účtu, na nějž má být vrácen zaplacený soudní poplatek (výrok IV).

Poučení:

Proti výroku IV není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.].

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Proti zbylým výrokům tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 24. ledna 2024

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.